

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. XXVII. An & qui strepitus humanos Spiritus distinguant à
Dæmonibus?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

antes: manus strigosas; & villis atq; hamis deformes, pedes corneos bifidosq; staturam nunquam iustam; sed aut breuitate, aut vastitate semper aliqua insolentem; totamq; adeo seriem extra modum. Addidit alia Martinellū se quandoque vidisse capite vel altero pede truncum, mutilum que cum fortè saltationes nocturnas vna cum suis agitare. Hæc Remigius.

Atque ita de forma, quæ Dæmoniorum Spiritus prodit. His vnum addo ex iam dicto Remigio (lib. 1. ca. 23) inter omnes pecudum formas vnam hirci ipsis gratissimā esse, maximè tum, cum se obseruantia aliqua sagis colendos exhibent. Huius dat causam: quod forma hæc moribus ingenioque, ipsorum conueniat. Hircorum, inquit, præter ceteras pecudes nobilitatur *græueolentia*: nulla re tam certo suam Dæmon testatur præsentiam, quam odoris fæditate intolerabili. Hircorum *libidinosa obscenitas* etiam Prouerbio locum fecit: hoc vnum dæmon præcipuè satagit, vt suos rebus venereis quam maximè deditos habeat; & ne desit occasio, ipse se quoties illis occurrit, in eam formam induit, quæ huic vsui sit accommodatissima. Hircorum in obuios quosque sæpe *profusa petulantia* est: nulla non obit, ac pererrat terrarum loca dæmon, dum offendat, in quem impetum incursumq; faciat. Hirci *salua fructibus venenum* est, teste Varrone lib. 1. de Re rustica, cap. 2. eiusque dentes *satis intcritus* ab pestis præsentissima: *Satanæ viperinus* morsus est, afflatus lethalis & exitiosus. Hirci *obtus trux & ferox, frons cornibus aspera, barba promissa & inculta, villi temerè pendentes, succincta crura, totus habitus corporis ad fæditatem comparatus*: & hæc dæmoni conueniunt. Vide plura, si placet, apud Remigium.

CAP. XXVII.

An, & qui strepitus humanos Spiritus à Dæmonibus distinguant.

Altera ratio, qua Spiritus deprehenduntur, est strepitus & qui se in aures insinuat, sonus. Et quia eadem quandoque solet esse ratio veri distinctionis, quæ cognitionis, verum ex strepitu excitato, & simulatis clamoribus deprehendi valeat, qui dæmoniorum sunt Spiritus, qui hominum, hoc capite explicandum est.

Diximus superius varios esse, qui à Spiritibus excitantur, sonos: verum *duobus generibus* comprehendi videntur omnes. Quidam

dam speciē habent eorū, qui non nisi à *viuentibus* excitātur: vt sunt vox, clamor, risus, gemitus: quidam *nudi* sunt *soni*, & rebus quoq; vita destitutis conueniunt. An fortè priores illi humanos Spiritus produunt, posteriores *Dæmones*? *Non hinc distinctio Spirituum perfecta* sumitur. *dæmones*, vt nudos, siue non viuentium sonos; ita viuentium perfectè excitare possunt.

3. Rursus viuentium soni duplicis sunt generis: alij articulati; alij confusi, siue *non articulati*. Illi proprij sunt hominum; hi etiam brutorum animalium. An fortè ex illis Spiritus deprehenditur humanus; ex his *Diabolicus*? Quidquid sit de his posterioribus; priores illi *non solis hominibus tribuendi sunt*: quocirca nec solos homines produunt. Esto vox vera, articulataque homini conueniat: at vox non vera, quantumuis articulata, qualis hīc est, *dæmonibus* conuenire potest.

4. Fortè sonus articulatus talis, qui *conceptus mentis sit index*, si audiatur; ab humano tantum erit Spiritu, humanumque Spiritum probabit? *Nec hoc dici potest*. Qui possunt edere sonos, *Diaboli Spiritus*; possunt & articulatos sonos: & eos, qui mentis atque conceptuum indices sunt, formare.

5. Est in sono alia differentia, qua alij *acuti*, alij *graves* dicuntur. Vtrique excitantur à Spiritibus: utrique auribus viuentium hauriuntur. Verum quemadmodum iam dicti Spiritus non produunt; *ita neque hi*. Possunt acuti & graves excitari à Spiritibus humanis: possunt excitari à *dæmonibus*.

6. Præterea sunt quidam, qui grauiter audientium *aures perstringunt*: sunt alij, qui *suauiter afficiunt*. An fortè illi produunt crudeles, & truces *Dæmones*; hi, si non omnibus, saltem aliquibus defunctorum hominū Spiritibus sunt proprij? *Nec hoc quidem*. Qui in Angelos lucis se transferunt Nequā Spiritus; non possent Angelorum etiam linguis loqui, & aures demulcere.

7. Nicolaus Remigius lib. 1. de *Dæmonolatria* cap. 8. ex duplici voce videtur docere *dæmones* prodi. *obscura* atque *exili* siue debili. Prius probat exemplis *Maleficarum* plurium, quæ *dæmonibus*, suis *Martinellis* confessæ sunt *vocem esse, qualem emittant qui eos in doliū, aut testam rimosam insertum habent*; alterum testimonio *Hermolai Barbari*, qui teste *Petro Crinito*, li. 7. de honest. discipl. cap. 2. testatur à se auditam fuisse vocem *subfibilantis Dæmonis*, cum ille forte de *Aristotelis Entelechia* interrogatus, sibi & *Georgio Placentico*, respondiisset. Ad hæc accedit, quod *Psellus* li. de *dæmonibus*. docet *Dæmones* *dedita opera tenues & exiles voces* edere, vt eo-

rum mendacia propter indistinctā illius obscuritatem minus deprehendatur. Et Cennadius Patriarcha Constantinopolitanus *vocem confusam inaudiuit* Spectri ad altare nocte stantis, cum ille id iurgabundus increpasset, vt Cedrenus, Calistis, & Theodoretus in additione ad Zonaram Tom. 3. lib. 1. collectan. Histo. Eccles. scriptis suis testatum relinquerunt. Assyriorum etiam & Chaldeorum *λεξανομαδων* hoc præstare solebat, vt Dæmones è pelui *stridula voce & tenui sibilo* verba ederent. Hæc & his familia dicto loco Nicolaus Remigius, sed non hoc finæ ab ipso sint dicta, quasi hac vocū differentia Dæmoniorum Spiritus velit distingui ab aliis Spiritibus. Omnibus Spiritibus dictæ voces *possunt* conuenire. & vt dictæ *conueniunt* Dæmonibus, ita dictis contrarię *possunt* iisdem conuenire. Solum docet Remigius Dæmones dictas voces in assumptis corporibus edidisse.

Veruntamen, quamuis ex iam dictis Spiritus humani à Dæmonibus non distinguantur; quidam tamen soni sunt & strepitus; qui solis Dæmonibus videntur conuenire: quidam, qui probabile indicium præbent humanorum Spirituum: ex quibus proinde aliqua Spirituum discretio, atque differentia peti potest.

Duplices verò sunt, qui Dæmones habent auctores. Principio illi, qui non nisi bruta animantia atque horrenda monstra referunt: dum deinde, qui cum ingenti tumulu sunt, & corporum magna agitatione atque motu;

Vtrique vix alios, quàm Dæmones, possunt habere authores. Sed & solis Dæmonibus conuenientissimè tribuuntur. Priores quidem, quia non alia horum tumultuum, & sonorum, qui à Spiritibus excitantur, ratio; quàm formarum peregrinarum, atque monstrorum. Quemadmodum igitur formis se visui obiiiciunt, & insinuant: ita brutorum animalium, & monstrorum effictis vocibus auditui. *Posteriores* verò, partim quia solùm ob molestiam afferendam excitantur; quæ præcipuè in locis infestis ab infernalibus Spiritibus quæritur; partim, quia sæpe humanis viribus fieri nequeunt.

Accedit quòd nulla ratio cogat, vt hos tumultus & brutorum animalium inconditos clamores humanis Spiritibus tribuamus. Quibus enim tribuemus? Purgandis? At quod illis, dum ad nos redeunt, propositum est, non hos clamores exigit. An damnatis? At quāuis molesti esse cupiant; quia tamen diuinæ prouidentię ratio postulat, vt magis se prodant, quàm noceant; potius humanos, vt ita dicam, tumultus & sonos, quàm brutorum excitare dicendi sunt.

Atque

118
 11. Atque hinc est, quod sancti viri præsentiam Dæmonum deprehenderint ex barritu, sibilo, rugitu, ululatu, grunitu, & his similibus brutorum animalium vocibus. Vide caput 19. præsentis Disputationis. Hoc etiam modo se prodidit spiritus Nequam in domo quædam apud Corinthios, quam Dacius Episcopus Mediolanensis aliquando inhabitavit. Rem totam ex 3. Dialog. cap. 4. verbis B. Gregorij ascribimus. potest enim pluribus locis in hac Disput. seruire. Tempore igitur Iustiniani, cum Dacius vrbi Mediolanensis Episcopus, causa fidei exactus, Constantinopolim pergeret, Corinthum deuenit. Qui cum largam domum ad hospitandum quæreret, que comitatum eius totum ferre posset; & vix inueniret; aspexit eminus domum congruentis magnitudinis, eamq; sibi preparari ad hospitandum iussit. Cumq; eiusdem loci incola dicerent, in ea tunc manere non posse; quia multis iam annis eam Diabolus inhabitaret; vir Venerabilis Dacius respondit dicens: Imò ideo hospitari in eadem domo debemus, si hanc magnus spiritus inuasit, & ab ea hominum habitationem repulit. In ea igitur sibi parari iussit, securusq; illam, antiqui hostis certamina toleraturus intravit. Itaque in tempesta noctis silentio, cum vir Dei quiesceret, antiquus hostis, immensis vocibus, magnisq; clamoribus cœpit imitari rugitus leonum, balatus pecorum, ruditus asinorum, sibilos serpentum, porcorum grunitus, stridores fornicum. Tunc repente Dacius, tot vocibus excitatus, surrexit, vehementer iratus; & contra antiquum hostem magnis cœpit vocibus clamere dicens: Bene tibi contigit, miser. Tu ille es, qui dixisti ponam scdem meam ad Aquilonem, & ero similis altissimo. Ecce per superbiam tuam poris & orictibus similis factus es. & qui imitari Deum indignè voluisti; ecce, vt dignus es, bestias iusitaris. Ad quam eius vocem Dæmon erubuit: & fidelium habitaculum domus facta est. abscessitq; mendax & infidelis spiritus. Hæc Gregorius: & post eum Baronius Tom. 7. anno 540.

12. Interim tamen, inter duos iam dictos modos, ex priori certius argumentum desumi dixerim, quàm posteriori: quamuis fortè nec prior ita sit certus, vt exceptionem nullam admittat. Miserrima damnatorum conditio forassis hos quandoque clamores exprimit. Nequitia etiam eorum summa efficit, vt cum mortalibus nocere desiderent, etiam hos tumultus, qui ad nocendum magis accommodati sunt, edant.

13. Sed Quomodo humani hinc spiritus deprehendantur, dicamus. Vnum ego hinc sonu pro ipsis non leuè argumentu præbere existimarem; illum videlicet, qui tristis animi, certa quædam signifi. at. o est; vt sunt suspiria, gemitus, fletus, illachrymationes. Quamuis enim hæc etiam Dæmones possint habere authores; humanis tamen propria vide

videntur: humanis magis conueniant: & humanis magis, quàm Dæmoniorum Spiritibus seruiunt.

Propria videntur esse humanis. quoniam gemere, flere, lachry-
mari hominum sunt propria; vt ob id, quemadmodum ex pro-
pria hominis forma haud leuè; ita hinc, si non magnum, aliquod
saltem argumentum sumi debeat. 14.

Humanis magis conueniunt, propterea, quod testificatio sint
prementis doloris, quem vt præ aliis, exprimant humani Spiri-
tus, Deus in hoc Spirituum ad nos reditu postulare videtur; nimi-
rum vt sic defunctorum miseras mortales intelligant: & ipsorum
exemplo edocti sibi caueant, melioraq; sectentur: quæ Spirituum
diabolicorum planctu & ciulatu, qui alterius ab hominibus natu-
ræ sunt & conditionis, non ita commodè præstari posse videban-
tur. 15.

Sic suspiria hæc atque gemitus, non tam dæmonibus *seruiunt*,
quàm humanis Spiritibus. si non omnibus, profectò bonis & pur-
gandis. Etenim ad commiserationem excitandam omnino apta
sunt. Quidni igitur iis tribuenda, quibus misericordia fieri potest?
At dæmoniorum Spiritus, & misericordia indigni: & misericor-
diam nullam sperant: sperant autem, & digni sunt Spiritus pur-
gandi. 16.

CAP. XXVIII.

*An, & quæ oratio distinguat humanos & Dæmo-
niorum spiritus inter se.*

Non strepitus solùm, tumultus, & inconditi soni audiun-
tur à Spiritibus excitati: audiuntur & *orationes*, quas ad
homines habent: & ob id præsens Disputatio postulat, vt
non strepitus tantùm; verùm etiam *orationes* inuestige-
mus: vt, Vtrum illæ quoque aliquod discrimen suppeditent, in-
telligamus. 1.

Et quidem si vnus generis essent omnes *orationes*, frustra hîc
labor susciperetur: (in vna enim eademque oratione, & quæ sibi
semper est similis, quod discrimen constituas?) nunc quia ora-
tionum genera sunt plura, non potest esse inanis hæc Disputatio:
forsitan etiam eò difficilior, quo genera sunt plura. 2.

Sunt orationes quædam *enunciatiuæ*; in quibus verum est vel
falsum. Sunt aliæ *non enunciatiuæ*; quæ quamuis perfectum sensum
contineant, non tamen verum significant aut falsum. Rursus prio-
res, vel præteritum tempus respiciunt, vel præsens vel futurum.
Posterio- 3.